

Arrest

nr. 217 804 van 28 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BLEYENBERGH
Molenveldlaan 25
2650 Edegem

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 november 2018 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BLEYENBERGH, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde tijdens uw verzoek om internationale bescherming wat volgt. U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig van Chehelbaghtu Pachai, dat gelegen is in het district Jaghuri van de provincie Ghazni. Uw vader, A.J. (...), was destijds actief bij de partij Hezb-i-Wahdat. Hij was een commandant die een vijftal mensen onder zich had. Toen uw vader op een dag in 1379 (2000) goederen transporteerde van Ghazni naar Jaghuri werd hij door de Taliban onderweg vermoord. Toen het regime van de Taliban ten val was gekomen, kwam de aangestelde politiechef G.A. (...) jullie huis

binnenvallen op zoek naar wapens van uw overleden vader. Die werden niet gevonden en jullie werden ervan beschuldigd de wapens verstoep te hebben. U besloot samen met uw moeder en uw twee zussen Afghanistan te verlaten. Via een smokkelaar reisde u naar Pakistan waar u van uw moeder en zussen werd gescheiden. Sindsdien hebt u niets meer van hen vernomen. U verbleef ongeveer acht maanden in Pakistan en vervolgens ongeveer een jaar in Iran.

Daarna reisde u verder via onder meer Griekenland en Frankrijk naar België waar u op 21 oktober 2005 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Er werd geoordeeld dat de behandeling van uw verzoek de Griekse autoriteiten toekwam en de Griekse overheid stemde in met een overname wat u betreft.

U leefde jarenlang in Griekenland en keerde uiteindelijk in 2011 terug naar België waar u op 21 maart 2011 een tweede verzoek indiende op basis van dezelfde asielmotieven. U verklaarde bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan de machtshebbers in Jaghuri te vrezen die u vroegen naar de wapens van uw vader.

Op 16 maart 2012 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten noch aan uw verklaring dat uw vader daadwerkelijk was aangesloten bij Hezb-i-Wahdat. Rekening houdend met de toenmalige situatie in het district Jaghuri in de provincie Ghazni werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend op basis van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U diende hiertegen geen beroep in.

Uit informatie die aan het CGVS werd overgemaakt blijkt dat u naar Afghanistan terugkeerde. In het kader van een correctie van uw identiteitsgegevens legde u een Afghaans paspoort neer. Hieruit bleek dat u naar Afghanistan reisde van 7 september 2015 tot 5 oktober 2015.

Op 13 juni 2018 vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken het CGVS per brief om de geldigheid van uw internationale beschermingsstatus in het licht van dit nieuwe element te onderzoeken.

Met het oog op de mogelijke herziening van uw subsidiaire beschermingsstatus en om u de gelegenheid te geven op dit nieuwe element te reageren, werd u op 17 oktober 2018 door het CGVS uitgenodigd voor een nieuw persoonlijk onderhoud.

U verklaart tijdens dit persoonlijk onderhoud dat u via het internet een vrouw leerde kennen en naar Afghanistan terugkeerde om met haar te huwen. U verbleef in Afghanistan van 7 september tot 5 oktober 2015 en verbleef al die tijd bij uw schoonfamilie die in Kabul woont. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan uit vrees voor de Taliban en Daesh die Hazara's en mensen met een sjiitische geloofsovertuiging viseren. Gezien u in Europa woont, zouden mensen u er bovendien van kunnen verdenken ongelovig te zijn geworden. U verklaart verder dat de problemen die u tijdens uw verzoek aanhaalde niet gelogen waren.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: uw paspoort, foto's, uw huwelijksakte, attesten van opleidingen die u volgde, belastingaangiften, arbeidsovereenkomsten, foto's en documenten in verband met uw sportieve activiteiten in België.

B. Motivering

U kreeg op 16 maart 2012 de status van subsidiaire bescherming toegekend omdat uit een grondige analyse van de beschikbare informatie bleek dat er in het district Jaghuri gelegen in de provincie Ghazni een reëel risico bestond van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Gezien uw afkomst uit die regio, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht, werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Uit informatie vervat in uw administratief dossier en uw eigen verklaringen, blijkt dat u bent teruggekeerd naar Afghanistan. U reisde met uw Afghaans paspoort, afgeleverd door het Afghaanse consulaat-generaal te Bonn (Duitsland), van 7 september tot 5 oktober 2015 naar Afghanistan. Daar deze informatie aanleiding kan geven tot een heroverweging van de u eerdere toegekende subsidiaire beschermingsstatus werd u opgeroepen voor gehoor. Dit gehoor vond plaats op 17 oktober 2018.

Dient hierbij opgemerkt te worden dat artikel 55/5 Vreemdelingenwet bepaalt dat de hoedanigheid van subsidiair beschermde verloren gaat wanneer de omstandigheden in verband waarmee deze hoedanigheid was verleend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval wanneer niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus wordt voldaan (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is „ingrijpend en niet-voorbijgaand” in de zin van artikel 55/5 Vreemdelingenwet, wanneer de factoren die aan het reële risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en niet-voorbijgaand is,

houdt dus in dat er geen reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet. (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).

Zo is het mogelijk dat er niet langer een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet wanneer na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus komt vast te staan dat de verzoeker overeenkomstig artikel 48/5, § 3 Vreemdelingenwet binnenlandse of nationale bescherming tegen ernstige schade kan genieten in een deel van het land van herkomst waar hij op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen, zich toegang toe kan verschaffen en waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

In dit opzicht dient benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat er in uw regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet bestond, en er (2) anderzijds vastgesteld werd dat u zich niet aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon onttrekken door zich in een ander deel van Afghanistan te vestigen. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kon er toen niet redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich in een ander deel van Afghanistan zou vestigen.

Uit de verklaringen afgelegd tijdens uw gehoor op 17 oktober 2018, blijkt dat u geruime tijd in Kabul verbleven heeft, een gebied waar blijkens de informatie waarover het CGVS beschikt heden geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient er onderzocht te worden of er in uw hoofde sprake is van een wijziging in de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Dient hierbij herhaald en benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat er in uw regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestond, en er (2) anderzijds vastgesteld werd dat er, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, toen niet redelijkerwijze van u kon verwacht worden dat u zich in een ander deel van Afghanistan zou vestigen.

Rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden kan van u evenwel redelijkerwijs verwacht worden dat u zich heden in Kabul vestigt. Dat u vrijwillig terugkeerde naar uw land van herkomst en daar schijnbaar zonder noemenswaardige problemen verbleef, wijst er op dat u in staat bent om zich binnen Afghanistan aan het risico verbonden aan de veiligheidssituatie in uw beweerde regio van herkomst te onttrekken. Bovendien bent u een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen en beschikt u, mede dankzij uw aanzienlijke werkervaring, over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Kabul. Zo verklaart u sinds uw aankomst hier in België in 2012 non-stop aan het werk te zijn geweest en dat u tal van opleidingen volgde (CGVS 17.10.2018, p.12).

Gezien u al die tijd aan het werk bent kan men bovendien ook vermoeden dat u over de nodige financiële middelen beschikt om een nieuwe start in Kabul te maken. De vaststelling dat u kapitaalkrachtig genoeg bent om vliegtuigtickets naar Afghanistan te kopen lijkt dit dan ook te bevestigen. Uw verklaring dat u een maand in Kabul heeft gewoond en er allerlei bezienswaardigheden zou hebben bezocht, toont verder aan dat u enigszins vertrouwd bent met de stad (CGVS 17.10.2018, p.6).

Verder blijkt u in Kabul over een aanzienlijk netwerk te beschikken. Zo blijkt uit uw facebookprofiel dat u tal van mensen in de hoofdstad kent (zie administratief dossier). Ook uw vrouw en haar familie zouden volgens u in de stad wonen (CGVS 17.10.2018, p.6). Men kan er dan ook van uitgaan dat zij, net zoals ze reeds gedaan hebben tijdens uw verblijf te Kabul, u minstens tijdelijk onderdak bieden.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om u in uw land van herkomst te hervestigen, stelde u in Kabul niet over een huis te beschikken en verklaart u dat uw schoonouders onvoldoende plaats in huis hebben om u permanent op te vangen (CGVS 17.10.2018, p.8 & 9). Uw advocaat argumenteert dat u in Kabul niemand kent en er geen werk hebt (CGVS 17.10.2018, p.13). Zoals hierboven reeds werd aangetoond, blijkt uit uw verklaringen en uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie dat u wel degelijk over een netwerk in Kabul beschikt, en kan aldus worden verondersteld dat u minstens tijdelijk beroep zou kunnen doen op uw schoonouders. Bovendien tonen uw verklaringen en uw werkervaring in België aan dat u tevens over de nodige capaciteiten beschikt om ook in Kabul aan de slag te gaan. De argumenten die door uw advocaat worden opgeworpen, kunnen aldus geen belemmering vormen voor hervestiging binnen uw land van herkomst. U haalde verder geen andere elementen aan.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Kabul stad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat u actueel over een intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Aldus dient besloten te worden dat u heden niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus voldoet. Het gegeven dat u heden over een redelijk, veilig en toegankelijk intern vluchtalternatief beschikt wijst er op dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee u de hoedanigheid van subsidiair beschermde was verleend, een voldoende ingrijpend en nietvoorbijgaand karakter hebben, zodat deze subsidiaire bescherming niet langer nodig is.

Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot de opheffing van de status van subsidiaire bescherming.

U haalde evenmin elementen aan waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hoewel u zelf geen vrees aanhaalt in verband met de problemen die u tijdens uw verzoek uiteenzette, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het CGVS deze problemen in de beslissing van 16 maart 2012 ongeloofwaardig achtte. Ook bij de beweerde werkzaamheden van uw vader werden de nodige twijfels geuit. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevindingen kon komen, staan duidelijk en afdoende vermeld in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw verzoek.

Verder verklaart u niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat de Taliban en Daesh ginds Hazara's en sjiieten zouden onthoofden. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat u hiermee louter naar uw etniciteit en geloofsovertuiging verwijst zonder uw nood aan bescherming in concreto aan te tonen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat een verzoeker niet alleen de reden van een gegronde vrees voor vervolging of van het reële risico op ernstige schade wegens het behoren tot een ethnische of religieuze minderheid dient aan te tonen, maar ook de gegronde vrees op vervolging of het reële risico op ernstige schade zelf. Het louter behoren tot een bepaalde minderheidsgroep is geen bewijs van uw nood aan bescherming.

U verklaart voorts niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat ze u ginds zouden beschouwen als zijnde ongelovig omdat u zolang in Europa verbleef (CGVS 17.10.2018, p.8). Deze verklaring raakt kant noch wal. Zo kan een verblijf in Europa niet worden gelijkgesteld met het afzweren van de islam. Bovendien geeft u uitdrukkelijk aan nog steeds een moslim te zijn, waardoor het CGVS niet inziet waarom men u van geloofsafval zou beschuldigen. Uw persoonlijke ervaring lijkt dit bovendien te bevestigen. Gevraagd of iemand u tijdens uw verblijf in Afghanistan verweet ongelovig te zijn, antwoordt u van niet (CGVS 17.10.2018, p.8).

De neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het CGVS niet om te buigen. Uw paspoort, de foto's genomen in Kabul en uw huwelijksakte leveren bewijs voor uw terugkeer naar Afghanistan, een element dat niet wordt betwist. Verder wordt gewezen op de attesten in verband met de opleidingen, alsook op uw belastingaangiftes, arbeidsovereenkomsten en uw deelname aan sociaal-sportieve activiteiten in België. Hiermee lijkt u aan te tonen dat u zich goed probeert in te burgeren. Dit wordt an sich niet betwist. Hiermee toont u evenwel niet aan dat u in de onmogelijkheid verkeert om u te hervestigen in Kabul.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in zijn "BEROEP TOT NIETIGVERKLARING" tegen de bestreden beslissing die volgens hem zou zijn genomen door "de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken" in een eerste middel de schending aan van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Verzoeker geeft enkele algemene, theoretische beschouwingen en wenst op te merken dat hij afkomstig is uit het district Jaghuri en geen banden heeft met Kabul. Hij is enkel naar Kabul gegaan van 7 september tot 5 oktober 2015 om er in het huwelijk te treden. Hij verbleef toen bij zijn schoonouders die slechts een kleine woning hebben. Een lang verblijf aldaar behoort niet tot de mogelijkheden. Verzoeker kent zijn schoonouders amper zodat niet verwacht mag worden dat hij aldaar wordt opgevangen. "Het huwelijk is een zeer formele aangelegenheid en in het geval van verzoeker was het een eerste kennismaking met zijn echtgenote en schoonouders hetgeen in de cultuur van verzoeker gebruikelijk is.

Thans heeft verzoeker zijn "echtgenote" reeds gedurende meer dan drie jaar niet gezien en is de verstandhouding/het contact dusdanig verwaterd dat hij -in tegenstelling tot hetgeen wordt beweerd niet kan terugkeren naar Kabul en aldaar kan verblijven bij zijn schoonouders.

Vooreerst is dit praktisch onmogelijk en verder zijn zijn "schoonouders" niet bereid om onderdak te verschaffen aan verzoeker.

Verzoeker heeft geen enkele band met Kabul en benadrukt dat hij reeds sedert 2000 gevlucht is uit zijn land van herkomst en in België voor een eerste keer arriveerde op 21 oktober 2005 en nadien opnieuw op 21 maart 2011, na eerst enkele jaren te hebben verbleven in Griekenland.

Sedert 2000 is verzoeker bijgevolg slecht 1 keer teruggekeerd naar een beweerdelijk veilige zone (quod non voor verzoeker), ni. Kabul, in de periode 7 september tot 5 oktober.

Verzoeker leeft reeds +-16 jaar (bijna de helft van zijn leven) in Europa waarvan 7 jaar in België.

In de litigieuze beslissing tot opheffing wordt tevens verwezen naar het feit dat verzoeker kapitaalkrachtig genoeg zou zijn om terug te keren naar Kabul en zich aldaar te vestigen.

Het feit dat verzoeker op permanente wijze heeft gewerkt in België kan geenszins verantwoorden dat de subsidiaire bescherming wordt opgeheven. Het feit dat verzoeker zich heeft ingeburgerd en een leven heeft uitgebouwd in België doet vanzelfsprekend geen afbreuk aan de onveilige situatie in zijn land van herkomst, meer in het bijzonder in het district Jaghuri.

Ook van een aanzienlijk netwerk in Kabul is geen sprake. De administratie baseert zich ten onrechte op het Facebookprofiel van verzoeker zonder concrete bewijzen. Deze foto's zeggen niets en tonen allerm minst aan dat de personen hierop getoond tevens bereid zouden zijn verzoeker (tijdelijk) onderdak te verlenen.

De verklaring van verzoeker dat hij in Kabul allerlei bezienswaardigheden zou hebben bezocht toont in tegenstelling tot hetgeen in de beslissing wordt gesteld geenszins aan dat verzoeker vertrouwd is met deze stad.

Integendeel toont dit juist aan dat verzoeker geen enkele band heeft met Kabul daar in het andere geval hij niet de moeite zou gedaan hebben om de bezienswaardigheden te gaan bezoeken.

Voorts merkt verzoeker op dat het commissariaat-generaal zelf erkent dat de Afghaanse burgers binnen Kabul stad niet het voornaamste doelwit zijn doch de aanslagen voornamelijk gepleegd worden tegen de sjiitische gemeenschap.

De administratie erkent dat er wel degelijk sprake is van aanslagen in de hoofdstad Kabul die op regelmatige basis worden gepleegd en waarbij dan voornamelijk de doelgroep van verzoeker wordt gevisieerd. M.a.w. loopt verzoeker een veel groter risico op represailles daar hij behoort tot een gevisieerde etniciteit. Dit wordt overigens erkent door het CGVS.

Verzoeker heeft zeer duidelijk laten blijken dat in zijn land van herkomst de Taliban en IS de Hazara's en sjiieten viseren (onthoofden). Verzoeker behoort tot deze "doelgroep" en loopt bijgevolg niet enkel in het gebied van herkomst, Jaghuri, doch tevens in Kabul stad een ernstig veiligheidsrisico.

Er is in casu dan ook geen enkele reden om over te gaan tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker.

De band met zijn land van herkomst is nihil."

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Hij betoogt:

"Nogmaals benadrukt verzoeker dat hij geen enkele band heeft met Kabul behoudens een formeel huwelijk en een verblijf aldaar gedurende een maand.

De terugkeer voor verzoeker zou desastreuze gevolgen hebben en is mensonwaardig daar hij reeds bijna de helft van zijn leven in Europa verblijft, waarvan zeven jaar in België, en het centrum van zijn professionele en privébelangen zich afspeelt in België.

Verder behoort verzoeker tot een gevisieerde minderheid die het voorwerp uitmaken van complexe aanslagen zoals door het CGVS zelf wordt aangehaald in haar beslissing.

Verzoeker verwijst tenslotte naar de talrijke contracten/opleidingen/hobby's die hij in België heeft opgebouwd.

Deze stukken werden reeds aan het CGVS bezorgd en worden niet mee neergelegd om reden dat het feit van de inburgering in hoofde van verzoeker door het CGVS wordt erkend in haar beslissing."

2.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van de rechten van verdediging.

Hij doet gelden:

"In casu heeft verwerende partij zich enkel en alleen gebaseerd op een verblijf van amper 1 maand te Kabul en een formeel huwelijk aldaar. Sedertdien is verzoeker geen enkele keer teruggekeerd naar Afghanistan (Kabul) om zijn vrouw te bezoeken. Verzoeker heeft zijn vrouw m.a.w. slecht 1 maand in levende lijve ontmoet,...

Verzoeker is zijn land ontvlucht in 2000 en is amper 28 dagen teruggekeerd naar Kabul stad...

Daarnaast verwijst de administratie naar enkele nietszeggende foto's op Facebook waaruit een voldoende band met Kabul zou moeten blijken, quod certe non in casu.

Het is bijzonder frappant dat verzoeker wordt afgerekend op basis van enkele foto's op Facebook. Deze foto's tonen geen enkele band aan met de stad Kabul en rechtvaardigen geenszins het opheffen van de subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker.

De focus op Kabul is in principe niet relevant daar het gebied van herkomst, Jaghuri, betreft en deze streek wel degelijk verantwoordt dat verzoeker subsidiaire bescherming geniet. Gelet evenwel op zijn etniciteit vormt Kabul stad tevens een gevaar voor aanslagen op de persoon van verzoeker zodat ook hier de subsidiaire bescherming geldt.

De opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van een maand verblijf in Kabul evenals een Facebookprofiel is vanzelfsprekend geen afdoende motivering om de bescherming in hoofde van verzoeker op te heffen.”

2.4. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker zijn geboorteakte bij het verzoekschrift (bijlage 2).

2.5. Verzoeker vraagt op basis van de voormelde middelen en argumenten om de bestreden beslissing te vernietigen.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker brengt in het kader van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

3.2. Verweerder legt op 12 februari 2019 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

4. Beoordeling van de zaak

Verzoeker is afkomstig van het district Jaghuri in de provincie Ghazni. Rekening houdend met de situatie aldaar werd aan verzoeker in 2012 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In de bestreden beslissing wordt op grond van artikel 55/5, eerste lid van de Vreemdelingenwet besloten tot de opheffing van de indertijd aan verzoeker verleende subsidiaire beschermingsstatus, en dit omdat de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze ingegaan op de (veiligheids-)situatie in Kabul en wordt daarbij gemotiveerd dat en waarom deze stad voor verzoeker kan worden beschouwd als een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Op de veiligheidssituatie in verzoekers eigen regio van herkomst wordt echter niet ingegaan. Evenmin bevat het administratief dossier afdoende informatie dienaangaande. Verweerder neemt in het administratief dossier namelijk voornamelijk informatie op aangaande de situatie in Afghanistan in het algemeen en Kabul in het bijzonder.

De Raad merkt daarbij echter wel op dat uit het EASO-rapport waarvan de vindplaats is vermeld in de tweede voetnoot op pagina 17 van de in de map 'landeninformatie' opgenomen COI Focus van 24 april 2018 (en waarvan elders slechts een deel is opgenomen in het administratief dossier) lijkt te kunnen worden afgeleid dat de situatie in verzoekers eigen regio van herkomst in Afghanistan eind 2017 duidelijk niet van zulke aard was dat deze (nog steeds) beantwoordde aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt dat in verzoekers district, dat uitsluitend door Hazara's wordt bevolkt, de veiligheidssituatie beter was. In de periode van 1 september 2016 tot 31 mei 2017 vonden er in dit district welgeteld slechts 6 veiligheidsincidenten plaats. Het aantal burgerslachtoffers lag er verder laag en de situatie in het district zette de inwoners er klaarblijkelijk niet toe aan het district te verlaten. Blijkens de in het administratief dossier opgenomen landeninformatie werden er sedertdien door EASO nog enkele updates van voormelde landeninformatie gedaan. Van de informatie die EASO dienaangaande uitvaardigde in mei 2018 en juni 2018, worden de voor verzoekers regio van herkomst relevante, specifieke passages door verweerder echter niet in het dossier opgenomen. Evenmin wordt hun vindplaats aangereikt.

De Raad acht het, gelet op verzoekers verklaringen en de overige, in het dossier opgenomen stukken en informatie nodig om, alvorens in te gaan op de eventuele mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Kabul in hoofde van verzoeker, de eventuele toepassing van artikel 55/5, eerste lid van de Vreemdelingenwet, voor wat betreft zowel verzoekers persoonlijke omstandigheden als de (veiligheids)situatie, te beoordelen ten aanzien van zijn eigen, specifieke regio van herkomst, met name het district Jaghuri in de provincie Ghazni in Afghanistan.

Zo het vervolgens nog nodig zou zijn om in te gaan op de eventuele toepassing in hoofde van verzoeker van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet in Kabul, wijst verweerder in zijn aanvullende nota verder erop dat hierover relevante richtlijnen van UNHCR bestaan die dateren van augustus 2018. Vooreerst dient in dit kader te worden opgemerkt dat, gezien de bestreden beslissing dateert van eind oktober 2018, verwacht mocht worden dat deze richtlijnen reeds in de beoordeling van verweerder in de bestreden beslissing zouden zijn betrokken. Dit geschiedde echter niet. Verweerder steunde zich bij het nemen van de bestreden beslissing integendeel op richtlijnen van UNHCR van 2016. Hoewel verweerder de richtlijnen van augustus 2018 zelf duidelijk van belang acht en in zijn aanvullende nota op grond van deze richtlijnen een aantal uitspraken doet, laat verweerder bovendien na om deze richtlijnen neer te leggen of de vindplaats hiervan aan te reiken.

Gezien het de Raad te dezen ontbreekt aan de nodige onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad bijgevolg aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 oktober 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggestuurd naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT